

skabssag, kan han blot forholde sig passiv. Ved hustruen, at der er en anden faderskabsmulighed, men ønsker hun ikke at udsætte ægteskabet for risiko, kan også hun forholde sig passiv. Endelig kan ægtefællerne i fællesskab og med åbne øjne vælge at lade ægtemanden blive retlig far, selv om de ved eller må antage, at det er en anden mand, der er genetisk far. Det sociale og det retlige faderskab vil herefter falde sammen, hvilket efter udvalgets opfattelse vil kunne være til barnets fordel.

Bl.a. på den baggrund har pater est-reglens automatiske funktion efter udvalgets opfattelse en ægteskabsstabiliserende virkning.

Udvalget foreslår, at pater est-reglens statusfunktion bevares, men kun inden for et tilpas skarpt afgrænset område, hvor det ægteskabelige samliv ikke er ophævet.

Udvalget foreslår således, at den, der på fødselstidspunktet er gift med moderen, skal registreres som far til hustruens barn, medmindre ægtefællerne ved barnets fødsel var separerede eller havde ophævet samlivet på grund af uoverensstemmelse. Det foreslås endvidere, at registrering ikke skal ske, hvis en af ægtefællerne fravælger dette ved at anmode om, at der rejses faderskabssag. Endelig skal registrering efter udvalgets opfattelse ikke finde sted, såfremt moderen inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel har været gift med eller levet sammen med en anden mand.

Endvidere foreslår udvalget, at hustruen skal have adgang til at lade en afdød ægtemand registrere som far, hvis ægtemanden er afgået ved døden inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel, og ægtefællerne ikke dengang var separerede eller havde ophævet samlivet på grund af uoverensstemmelse.

Efter udvalgets opfattelse er en fortrydelsesmulighed for ægtefællerne nødvendig, således at den nævnte registrering ikke er endelig. Udvalget foreslår derfor, at parterne, uanset at registrering er sket, inden seks måneder skal kunne rejse faderskabssag ved henvendelse til statsamtet. Fristen er gjort kort, fordi faderskabet bør fastslås endeligt så tidligt som muligt, således at der kan skabes stabilitet om barnets forhold.

Endvidere peger udvalget bl.a. på, at udviklingen i de retsgenetiske muligheder for at fastslå faderskab er løbet fra pater est-reglens indviklede bevisregler. Når det i dag er muligt med en bevismæssig vægt på 10.000 til 1 eller eventuelt 100.000 til 1 at fastslå, om ægtemanden er eller ikke er far til barnet, er der efter udvalgets opfattelse ikke behov for bevismæssige formodningsregler. Den mand, der efter sådanne undersøgelser udpeges som barnets far, bør efter udvalgets

opfattelse uden videre kunne anerkende sit faderskab for statsamtet.

Udvalget forslår dog en lille rest af pater est-reglens bevisfunktion opretholdt. Kan retsgenetisk bevis undtagelsesvis ikke optages under en sag for retten, og er der efter de traditionelle bevismidler tvivl om faderskabet, kan retten efter udvalgets forslag tillægge det betydning, om moderen har været gift med en af de mulige fædre i den periode, hvor hun blev gravid.

Endelig har udvalget foreslået en særlig regel til beskyttelse af ægtemandens retsstilling i tilfælde, hvor han ikke er blevet registreret som barnets far. Efter denne bestemmelse skal en ægtemand eller en tidligere ægtemand, som moderen har været gift med inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel, under faderskabssagen have skriftlig meddelelse om barnets fødsel samt om hans ret til at få prøvet, om han er barnets far.

Udvalget forslår samtidig, at betegnelsen ægtebarn afskaffes.

Om udvalgets overvejelser henvises i øvrigt til betænkningen, side 28 ff. og 207 ff.

2.3.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig med Børnelovsudvalget i, at pater est-reglen - der indebærer, at faderskab i visse afgrænsede tilfælde kan registreres, uden at der skal rejses faderskabssag - har en række værdifulde virkninger.

På den baggrund er Justitsministeriet enig i, at denne del af pater est-reglen bør bevares, men i en mere tidssvarende udformning.

Justitsministeriet er som udgangspunkt enig i den afgrænsning, som udvalget har foreslået, hvor ægtemanden anses for far til et barn, der fødes af en gift kvinde, men hvor dette ikke gælder, såfremt ægtefællerne ved barnets fødsel er separerede eller har ophævet samlivet på grund af uoverensstemmelse, moderen inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel har været gift med eller levet sammen på fælles bopæl med en anden mand, eller en af ægtefællerne anmoder om, at der rejses faderskabssag. Efter Justitsministeriets opfattelse er forslaget bl.a. egnet til at afgrænse de tilfælde, hvor der - uanset at ægteskabet formelt består - erfaringsmæssigt vil være betydelig tvivl om, hvorvidt ægtemanden er barnets genetiske far.

Det kan imidlertid - som bl.a. påpeget af Den Danske Dommerforening i et høringssvar over betænkningen - anføres, at det forhold, at bestemmelsen ikke gælder, hvor en af parterne anmoder om, at der rejses faderskabssag, vil indebære, at moderen kan få forældremyndigheden alene ved blot at anmode om rejs-